COMOARA ASCUNSĂ

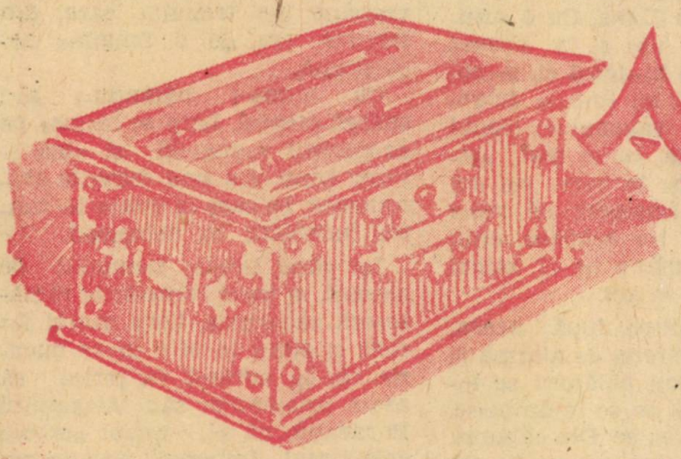

Un moşneag avea trei feciori. Şi se muncea bietul săi înveţe câte toate, căci omul care ştie două meşteşuguri, are patru mâini. Dar copiii se lăsau cam greu. Nu că n'ar fi priceput cele ce le spunea bătrânul dar nu le prea plăcea să se apuce de treabă. Sau dacă o începeau, apoi o lăsau dela jumătate, şi era şi mai rău.

Cu buna nu, cu răul nu, de la o vreme şi-a luat şi moşul grija că o să scoată ceva bun din ei. I-a lăsat în voia lui Dumnezeu să hălăduiască prin cele câmpii şi să arunce cu pietre în iazul din luncă. Numai în sufletul lui era tare mâhnit şi se gândea uneori să-şi ia traista la spinare şi să se ducă unde o şti. Că nu mai putea munci el singur pentru patru guri. Despre el, nu era prea mare zor că se culca uneori flămând, dar cei trei leneşi, cum se întorceau acasă, începeau să strige încă dela uşă că li-e foame.

Aşa că bietul bătrân, slăbi zi cu zi şi într'o seară îl găsiră flăcăii întins pe laviţă, cu mâinile împreunate, gata să-şi dea sufletul.

„Feţii mei, le zise moşneagul cu glasul lui slab, eu v'am crescut, v'am învăţat, v'am povăţuit. Nu întotdeauna m'aţi ascultat Decât să munciţi, v'a plăcut mai mult să hălăduiţi prin codru şi prin câmpii. Când eu trudeam încovoiat pe sapă, voi dormeaţi la umbră. De aceea, acum când mor, nu vă pot lăsa alta decât această căsuţă şi pământul de lângă ea. Nu e mult şi nici din cel mai bun nu e. Dacă veţi vrea să-l munciţi, cu râvnă, veţi avea cu ce trăi de pe el. Dar un lucru trebue să nu uitaţi. Plecaţi-vă urechile să auziţi bine.

Ştiţi cu toţii că în podul casei este o ladă veche, de fier, despre care eu întotdeauna v'am spus că este goală. Ei bine, feţii mei, nu e adevărat. In ea se află o comoară. Insă, vai, cheia dela această ladă nu mai este.

Un străbunic al vostru, om bogat, şi-a strâns într'o zi tot avutul, l-a închis în lada de fier şi a pus cheia la brâu. Simţise el că nişte hoţi îi tot dau târcoale. De aceea nu se despărţea de chee nici ziua, nici noaptea.

Odată însă, făcu ce făcu, şi pierdu cheia. Unde anume, n'a ştiut, căci atunci o găsea.

A căutat el peste tot dar n'a fost chip să dea de ea. Văzând că i se apropie sfârşitul, puse oameni de aduseră bolovani peste tot ogorul lui, ca nu cumva să găsească vreun nepoftit cheia. Dar despre ea şi despre comoară povesti fiului său. Acest fiu spuse unui nepot, arătându-i şi lada care se învechise acum de atâta timp scurs peste ea. Iar dela acest nepot am luat-o eu. Toată viaţa am tot căutat cheia, dar degeaba. Am cărat bolovanii, am săpat pământul, am curăţit mărăcinii. N'am avut noroc şi pace. Dacă vreunul din voi doreşte să aibă el acea comoară, n'are decât să se apuce de căutat. Poate e mai norocos decât mine.

Acum, că v'am spus şi această taină, pot muri liniştit.

Veţi face cum veţi crede de cuviinţă, dar gândiţi-vă că în lada aceea e o comoară care v'ar ajunge la toţi trei pentru toată viaţa, ba ar mai rămâne ca să lăsaţi şi la copii.